

Leszek Kajzer, Witold Gozdalski

Mikorzyce, gm. Bełchatów, woj. piotrkowskie

Informator Archeologiczny : badania 21, 230-231

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LUBIŃ woj. leżyczdzkie Stanowisko 1 i 1a	patrz wczesne średniowiecze
LUBLIN - Stare Miasto ul. Grodzka 11-23 blok XIV	patrz późne średniowiecze
ŁEKNO, gm. Węgrowiec woj. pilskie Stanowisko 3	patrz wczesne średniowiecze
ŁOWICZ woj. skierniewickie Rynek Kościuszki, kolegiata Stanowisko 11	patrz późne średniowiecze
MALBORK - Zamek woj. elbląskie Karwan - dawna zbrojownia i wozownia	patrz późne średniowiecze
MIELNIK - Zamek woj. białostockie	patrz wczesne średniowiecze
MIKORZYCE, gm. Bełchatów woj. piotrkowskie	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Piotrkowie Trybunalskim

Badania prowadzili doc. dr hab. Leszek Kajzer i Witold Gozdalski. Finansował WKi w Piotrkowie Trybunalskim. Drugi sezon badań. Murowany dwór obronny Poraitów-Mikorskich /z około 1600 r./.

Przedmiotem badań był murowany dwór obronny, zachowany w stanie odkrytej ślabo już czytelną, ceglana ruiną. Celem prac było dokończenie sześciomiesięcznych wykopów badawczych, osiągnięcie posadowienia murów i sprawdzenie czy dwór powstał na miejscu starszego założenia obronnego, czy na "surowym korzeniu". Wykopalowano około 15 m³ gruzu, sporządzono dokumentację rysunkową i fotograficzną, zgromadzono niewielki zbiór zabytków ruchomych, głównie ułamków naczyń glinianych, szkła okiennego i naczyńowego.

Dwór w Mikorzycach, znany z opisów U. Werduma z 2 połowy XVII w. i XIX-wiecznego-"delegacji" K. Stronczyńskiego, powstał w trakcie jednej akcji budowlanej, w latach około 1600 r. Był pierwszą inwestycją na tym terenie i zbudowano go niewątpliwie na tzw. surowym korzeniu. Składał się z korpusu o wymiarach 12,8 x 20,0 m i dużego, dostawionego od strony wschodniej, ryzalitu o wymiarach 6,5 x 16,0 m. Wzniesiono go z cegły na kamiennym fundamencie. Budynek ulokowany na dnie doliny niewielkiego cieku, posadowiono na drewnianym ruszaku, na którym następnie narzucono bruk - płaszcz wykonany z kamieni stratykcyjnych. Na tak przygotowanym cokole wzniesiono ceglany budynek i dopiero potem otoczono go dookołnym rowem - fosą. Ziemię wydobytą z fosy użyto do obasy pania dolnych partii ścian dworu, formując przy okazji, niezachowanie wywyższony ponad okoliczny teren, kopiec. Relacja U. Werduma, z końca trzeciej ćwierci XVII w., który oglądał obiekt w trakcie swych podróży po Polsce, zawiera informację o obecności w dworze dwóch szczytów, co pozwala sądzić, że trzon dworu i ryzalit miały niezależnie od siebie więźby dachowe. Ruchomy materiał zabytkowy zgromadzony w trakcie badań terenowych /z 1986 i 1987 r./ może być datowany na XVII i XVIII w.

Koniec XVIII w. przyniósł utratę funkcji mieszkalnych siedziby Mikorskich, a stan dworu około połowy XIX w. odnotowała "delegacja" K. Stronczyńskiego.

Materiały zabytkowe do czasu opracowania znajdować się będą w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego. Sprawozdania i dokumentacja przekazane zostały do archiwum Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Piotrkowie Trybunalskim.

Badania zostały zakończone.

MUTOWO, gm. Szamotuły
woj. poznańskie
Stanowisko 2

patrz
okres halartycki

NOWA BIAŁA, gm. Nowy Targ
woj. nowosądeckie
Stanowisko 2

patrz
paleolit i mezolit

OBJEZIERZE, gm. Chojnice
woj. bydgoskie

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadziła Pomorska Ekspedycja Archeologiczna Uniwersytetu Łódzkiego. Sprawozdania opracowała dr Małgorzata Kowalczyk-Kmiecińska. Finansował Uniwersytet Łódzki i WKZ w Bydgoszczy. Cmentarzysko szkieletowe /XVII-XVIII w./.

W trakcie kopania wykopów wodociągowych natrafiono na pochówki ludzkie. W wyniku prac zabezpieczających odsłonięto 24 groby szkieletowe. Przeważały pochówki w trumnach drewnianych. W większości przypadków szkielety usytuowane zostały na linii W-E z głową w kierunku północno-zachodnią, odmiennie stanowiły groby z głową skierowaną w kierunku przeciwnym. Pochówki nie tworzyły rzędów. Ze względu na brak wyposażenia grobów, znaleziono tylko 2 ułamki ceramiki oraz silnie skorodowaną monetę, utrudnione jest ustalenie dokładnej chronologii cmentarzyska. Fakt odmiennego usytuowania głowy może świadczyć o różnicowości grobów. Pochówki z głową w kierunku północno-wschodnią były wkopane w groby, gdzie szkielety miały głowy skierowane na północny zachód. Stąd drugie, których jest przewaga, wydają się być starsze. Fragmenty ceramiki datować można na XVIII w., a złożona w ustach moneta, najprawdopodobniej brązowa datuje grób nie wcześniej, jak na połowę XVII w., ponieważ wtedy zaczynają występować na ziemiach polskich takie monety. Jak stwierdzono w wywiadzie oraz w aktach parafialnych w XIX w. nie można liczyć się z użytkowaniem w tym miejscu jakiegokolwiek cmentarzyska. W ten sposób górna granica nie mogłaby przekraczać XVIII w. Należy zastrzec, iż są to uwagi wstępne, raczej hipotetyczna i dopiero zastosowanie dokładniejszych metod może określić precyzyjnie.

OPINOGÓRA
woj. ciechanowskie

Badania prowadził mgr Maciej Czarnaeki. Finansował WKZ w Ciechanowie. Pierwszy sezon. Barokowy dwór Krasieńskich.

Badania ratownicze prowadzono w związku z planowanym zagospodarowaniem wzgórza dworskiego.

Odkryto pozostałości fundamentów fasady, zachodniej ściany szczytowej, alkierza północno-zachodniego oraz fragmentarycznie - alkierza północno-wschodniego i podziałów wewnętrznych. W części zachodniej ujawniono płytką piwnicą. Fundamenty o szerokości wahającej się od 0,4 do 1 m, wykonane z kamienia, miejscami z użyciem cegły, spojone zaprawą wapienną. Materiał ceramiczny XVIII-wieczny.